

vedi ljubezni, ki jo je treba dejansko izvrševati, čeprav to stane človeka mnogo odpovedi, premagovanja in žrtev. V tem smislu je švicarski zvezni svet izdal na državljane tale poziv: »Švica stoji v tem trenutku pred težko nalogo, da vpelje nov red na znotraj in na zunaj. To bo obnova, ki je ni mogoče izpeljati brez odpovedi in žrtev. Mi moramo s pogumom zreti v bodočnost in vsak mora pomagati. Čas notranje obnove za vsakogar je prišel. Vsak od nas mora v sebi pokopati starega človeka, to se pravi, nič več nase misliti, ampak na druge, na tiste, ki so brez vsega, na slabotne, na potrebne. Sedaj ne gre več samo za to, da bi dajali miloščino od svojega obilja, ampak v resnici moramo drug z drugim deliti svoje imetje in žrtvovati tudi tisto, kar se zdi neobhodno potrebno. Čisto v smislu evangelija moramo misliti na tiste svoje sodržavljane, ki so v stiski. Odpovedati se moramo vsem tistim udobnostim, ki so tako pogosto samo izraz naše podzavestne sebičnosti. Samo na ta način je moči zgraditi pravo narodno skupnost.«

Amerikanci molijo, in sicer ne samo pojedinci, marveč tudi občestvo. V vseh cerkvah

v Zedinjenih državah so se vršile službe božje, ki jim je bil predmet: molitve za mir, in namen: dosega miru na svetu. Amerikanci so prepričani, da je vojna skupno zlo človeštva in vseh narodov. Vojna zadeva po svojih posledicah tudi v vojno nezapletene narode. Je pa tudi radi tega skupno zlo, ker so med njimi daljnimi povzročitelji več ali manj vsi narodi. V stolnici v Washingtonu je bila služba božja, ki se je je udeležil tudi predsednik Roosevelt s svojo soprogo. Duhovnik, ki je to božjo službo opravil, je imel govor, v katerem je med drugim poudaril: »Ko molimo za rešitev, odnosno obnovo miru, se moramo zavedati, da smo tudi mi kot narod prispevali k sedanjim razmeram na svetu in da tudi mi nosimo delež odgovornosti zanje.« Molitve so bile tudi v parlamentu Zedinjenih držav. Opravi jih je katoliški duhovnik Patrik Dermott. Posebno je poudaril veliko milost miru, ki ga Amerikanci še vedno uživajo. Zahvalil se je Bogu za to in vse druge dobrote, ki jih je prejel ameriški narod. Naposled je prosil Boga, da naj sedanji težki časi utrdijo našo vero, okrepijo naše upanje in vzbudijo pravo ljubezen do bližnjega in do sebe.

Vojno razmerje med Japonsko in Kitajsko

Nad triletna neprestana vojna

Meseca julija je minulo tri leta, odkar se je na Daljnem vzhodu začela vojna med Japonci in Kitajci. Začela se je tedaj, ko so leta 1937. japonske čete napadle pri nekdanjem kitajskem glavnem mestu Peking oddelke 29. kitajske armade. Vse od takrat sovražnosti niso niti za trenutek prenehale, čeprav se je nam na zapadu včasih le tako zazdelo, ker smo vso svojo pozornost posvetili vojnem, ki so se odigravale bliže, v Evropi sami.

Kitajci ne dopustijo odločitve

Kitajska vojska je bila ob začetku sovražnosti dosti slabša, kakor pa japonska. Saj je bilo doslej menda še vedno tako, da se je napadalec počutil in bil tudi v resnici močnejši. Kljub temu pa so bili Kitajci ves čas vojne, ne samo v začetku, daleč od tega, da bi mislili na sklenitev sramotnega miru. Japonci so bili zaradi svoje boljše oborožitve in zaradi številnejše vojske gotovo prepričani, da bodo kaj hitro ugnali Kitajce. Pri tem pa so se presneto zmotili. Niso pomislili, preden so vojno začeli, da jim Kitajci ne bodo pustili izvajati odločilne zmage, pač pa se raje vselej pravočasno umaknili, ker so vedeli, da takšno vojskovanje Japonce precej stane in da jih utegne celo do konca utruditi. Nekatere politične osebnosti današnjega časa so celo pre-

pričane, da Japonska najbrž ne bi šla nikdar v ta boj s Kitajci, če bi vedela vnaprej, da jo bo to vojskovanje toliko stalo in tako zelo izčrpavalo.

Po več nego treh letih bi morda Japonci že radi sklenili mir, pa ga Kitajci ne marajo, ker vedo, da bi bil ta mir zanje nečasten, če bi morali prepustiti Japoncem vse prostrane dežele, ki so si jih v treh letih osvojili. Japonci pa so na drugi strani tudi toliko trmasti, če se smemo tako izraziti, da raje nadaljujejo z vojno, čeprav še niso dosegli odločilne zmage, ker bi bila svetovna javnost potem gotovo prepričana, da so jih Kitajci prisilili do tega.

Zalostna bilanca za oba tabora

Naj že bo tako ali drugače, gotovo je, da nad triletna vojna kaže precej žalostno bilanco za oba vojskujoča se tabora. Ob triletni vojne na Kitajskem je tudi moskovski radio podal kratek pregled vojnih dogodkov

na teh prostranih bojiščih, nato pa je med drugim povedal tudi tole: Dolgotrajna vojna hudo vpliva ne samo na Kitajsko, pač pa tudi na Japonsko. Japonsko je stala v teh treh letih šest in pol milijarde jenov. Letošnji japonski državni proračun znaša 10,5 milijard jenov in je nad polovico namenjenih za vojno. To so izdatki, kakršnih doslej na Japonskem še niso imeli. Japonska je prisiljena izvažati svoje zlato, ker je izvoz njenega blaga v tujo silno padel.

Umik kitajske industrije v notranjost

Kitajci so morali zapustiti bogate obmorske pokrajine, toda hitro so se oprijeli naloge, da v notranjosti svoje ogromne države ustvarijo nova industrijska oporišča. V zahodnih kitajskih pokrajinah so velikanska ležišča premoga, bakra in zlata. Okoli teh zalog surovin je kitajska vlada sklenila oživiti novo industrijo, ki bi skrbela za preskrbo kitajskih čet z vsem potrebnim. V notranjost države se je preselilo iz obmorskih vzhodnih krajev že nad tri sto velikih industrijskih podjetij in jih večina že tudi obratuje, zlasti v pokrajini Sečuan, kjer so glavni premogovniki. Strokovnjaki so v teh krajih našli tudi petroleje. V pokrajini Hučoa imajo Kitajci nakopičene velikanske zaloge življenjskih potrebščin.

Kdaj bodo izvojevali Kitajci odločilno zmago?

Potemtakem ni čudno, da je maršal Čankajšek mogel ob triletni vojne tako korajžno reči, da se Kitajski še ne mudi končati vojne in da jo bo nadaljevala toliko časa, dokler Japonska ne bo čisto izčrpana in se bo njena vojska morala sama umakniti iz zasedenih krajev. Kitajci varčujejo s svojo vojsko, pravi maršal Čankajšek, nastopila pa bo ta vojska tedaj, ko bo japonska armada zaradi izčrpanosti omagala. Tedaj bodo Kitajci izvojevali odločilno zmago, ki je ves ta čas japonska močnejša vojska ni mogla.

Ni dvoma, da so bili Kitajci že mnogokrat — kar pa tudi Japoncem ni bilo priznane — hudo tepeni in da so zgubili ogromne dele svoje obširne zemlje, a vse to jim ni upognilo duha. Kitajci so čedalje bolj zavedni, zavedajo se, da čim dalje bodo vzdržali, tem bolj bodo oslabili Japonce, ki bodo naposled tudi bitko s Kitajsko zgubili. Odločna narodna zaveza je najjačje orožje vsakega naroda.

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Znan mariborski industrialec umrl. Na poslednjih avtomobilskih nesrečah je umrl v Gradcu znan mariborski industrialec Anton Tavčar v starosti 57 let. Bil je iz znane Tavčarjeve rodbine v Poljanski dolini na Gorenjskem. Nje-

gov oče se je preselil v Sarajevo, kjer je imel industrijsko lesno podjetje. Tamkaj se je spoprijateljil z rajnim ljubljanskim škofom dr. A. B. Jegličem, ki je bil takrat kanonik in pozneje pomožni škof vrhbosanske nadškofije. Dr. Jeglič je

Prisotni so ko začarani strmeli v lepo prikazen. Svetilka je svetila naravnost v njen obraz in v tej svetlobi je prišla v polni meri do izraza njegova lepota. Dama je imela svetle lase, temnoplave oči, rdeča lica, majhna usta, ki so razodevala ne samo to, da dama zna pametno govoriti, temveč se tudi ljubeznivo smehljati.

»Marija Linscott sem!« se je obrnila k navzočim.

Nato je stopila k Eriku in ponosno ter hladno dejala:

»Gospod Folkman, hvaležna sem vam za to, da ste nastopili v obrambo pravice!«

Potem se je spet obrnila k možem in odločno nadaljevala:

»Do Rajskega dola imam jaz pravico!«

Po teh besedah je pogledala Rogerja. V njenem pogledu sta se izražali bolest in začudenje. Roger se je zmeden smehljaj. Nazadnje je skomignil in se obrnil v drugo stran.

»Na vse sem računala, samo na to ne, da bom tu našla vas,« je drhte dejala Marija.

»Kaj hočemo, svet je majhen!« je hladno odvrnil Asplet. »Zvedel sem, da hočete priti v Hill in ker...«

»Gotovo ste me dali opazovati po svojih vohunih!« ga je prekinila deklica.

»Mogoče?« se je smehljaj Roger.

Erik je čutil, da se Asplet posmehuje, a ni našel vzroka, da bi se vmešal v zadevo, ki je bila popolnoma zasebna. Pri vsem se je zelo čudil. Po tem nastopu bi sklepal, da je med Marijo in Rogerjem vsega konec.

Roger je primaknil stol k mizi in ga ponudil Mariji.

»Najbolje bo, če se sporazumeva,« je začel. »Ko sem zvedel, da greste v Hill, sem se tudi jaz podvil sem. Hotel sem, da bi se sporazumela. Vaše zahteve po Rajskega dola so zelo meglene, skoraj ničeve. Moje pa so jasne, ker sem se jaz tam naselil ter postavil domačijo. In vendar sem pripravljen na sporazum.«

Marija se ni zmenila za Rogerjeve besede. Erik je slišal, ko je bolešno šepetala:

»To je torej bil smoter vašega prihoda? Samo to?«

Gostje niso posvečali pozornosti Aspletovi zadevi. Zanimala jih je samo mlada dama, ki je bila nenavadna prikazen v Garnettovi gostilni. Začeli so mrmrati. Roger je v njihovih očeh izgubil veljavo in ogrevali so se za deklico, ki ni bila samo lepa, temveč, kakor so mogli ugotoviti iz njenega nastopa, tudi zanimiva. Pozabili so še na kajenje. Le gledali so debelo. Njihovo začudenje pa je še naraslo, ko so videli, da se je Erik premaknil in se bližal dami s tako samozavestjo, kakor da bi vse svoje življenje imel opravka s samimi damami. Ta Erik! Kako zna ravnati z damami! Zdaj so začeli natančneje

ni na 20—22 let. V resnici je nedavno obhajala 66. rojstni dan in je že nad 39 let poročena. Že davno ima kopico vnukov. V svojem življenju ni bila nikoli resno bolna, a si tudi nikoli ni mogla privoščiti nege svoje lepote. Delati mora kakor milijoni drugih žensk, da lahko živi.

Sanje so jo rešile. Sredi noči se je neka žena v Binghamu na Angleškem zbudila zavaljo strašnih sanj. Prestrašila so jo tako, da je skočila iz postelje in v sami srajci planila iz hiše. Bil je skrajni čas, kajti trenutek pozneje je tresčala s pečine nad hišo dve toni težka skala, udarila skozi streho in zadejala natančno posteljo, ki jo je bila žena pravkar zapustila. Zdrabila jo je na treščice.

Ali si upate pridobiti »Slovenskemu gospodarju« vsaj enega novega naročnika?

bil rajnemu Antonu krstni boter in mu je oskrbel na Dunaju tvrdo, pri kateri se je izučil za mesarja. Anton je že leta 1911. ustanovil svoje podjetje v Sarajevu in se je šele po prevratu naselil v Mariboru ter je zgradil najmodernejšo tovarno za mesne izdelke in konzerve v Bohovi pri Mariboru. Rajni je bil dobro znan po vsej Sloveniji in Hrvaški. Zapušča ženo, dva sina, hčerko in več uglednih bratov. Blagemu Antonu svetila večna luč, preostali naši sožalje!

Smrt našega zvestega in dolgoletnega naročnika, Iz Rotmana pri Sv. Lovrencu v Slov. goricah poročajo: S tužnim glasom so nam naznanili zvonovi 19. septembra, da je šel k večnemu počitku po dolgi in mučni bolezni, katero je z vso potrpežljivostjo prenašal, 79 letni in po širni okolici obče spoštovani Franc Segula. Bil je iz stare in spoštovane šegulove, p. d. Prosenjakove rodbine. Bil je tudi vzor krščanskega moza in očeta. Ni se ustrašil kljub visoki starosti nikdar slabega vremena, da ne bi šel vsako nedeljo k sv. maši. Njegov 40 let je bil naročnik »Slov. gospodarja«, kakor tudi zdaj ni hiša brez tega dobrega lista. Rajni je imel za vsakega prijazno in v težavah tudi tolažilno besedo. Da je bil priljubljen, je kljub obilnemu delu pokazal njegov pogreb. Naj mu sveti večna luč — preostali naši sožalje!

Gostilničar in odlični harmonikar umrl. Pred dnevi je v Lipovcih v Prekmurju zatisnil oči k večnemu spanju dolgoletni gostilničar in posestnik Mertlik Stefan. Pokojnika smo še pred kratkim videli, kako je goste zabaval s harmoniko, ki mu je bila neločljiv prijatelj. Toda zavratna bolezen ga je vrgla v posteljo, iz katere se ni več dvignil. Pokopan je bil ob veliki udeležbi ljudi na domačem pokopališču. Naj mu bo lahka zemlja — preostali naši sožalje!

Dva pogreba v Braslovčah. V sredo, 18. septembra, smo položili k večnemu počitku dobro mlado krščansko mater Vodlak Franciško, p. d. Orešnico iz Malih Braslovč, ki zapuša sedem malih otrok. Po komaj 14 dnevni hudi bolezni jo je Vsemogočni poklical k sebi ter jo vzel iz srede ljubljenega družine, kateri je

bila zgledna krščanska mati. Obilna udeležba pri pogrebu je pričala globoko sočutje s hudo prizadeto družino. — Skoro hkrati kot Orešnici so se oglašili braslovski zvonovi 80 letnemu očetu Strojanski Ivanu iz Dobrovelj. To je bil mož globoke vere in ljubezniv oče svojim otrokom, ki jih je vse vzgojil v strogo krščanskem duhu. Stvarnik življenja pa je hotel, da se število Strojanske družine ni zmanjšalo, ker je nekaj ur pred dedekovo smrtjo zagledal luč sveta njegov vnuk, mali Tonček. Takoj po pogrebu očeta pa je moral sin Ivan, ki gospodari na domu, na orožne vaje. Kakor Orešnikova, tako tudi Strojanska hiša sta vedno naročnici izključno le katoliških listov in tako tudi seveda »Slov. gospodarja«. — Rajna naj počivata v miru, žalujočim pa naše sožalje!

Zadnja pot Jožefa Petrina, p. d. Mržiča, v Rečici ob Savinji. Preteklo nedeljo smo spremljali na zadnji poti posestnika Jožefa Petrina, p. d. Mržiča, iz trga Rečice. Kako priljubljen je bil, je pričal pogreb, katerega se je udeležilo mnogo ljudstva od blizu in daleč. Razen tega se je pogreba udeležilo poleg domače gasilske čete še šest sosednjih gasilskih čet. Saj pa je bil član domače čete nad 40 let. Udeleževal se je tudi v javnem življenju. Bil je več let član krajevnega školskega odbora, kjer je s svojimi pametnimi predlogi vedno rad podprl delo učiteljstva in šole. Bil je tudi odbornik Hranilnice in posojilnice ter Kmečke zveze. Kot dober družinski oče in gospodar je bil znan daleč naokoli. V njegovo hišo so prihajali samo naši časopisi, tako n. pr. »Slov. gospodar« že od začetka izhajanja. V svojem življenju se je vestno držal verskih in narodnih načel. Bil je hrast, ki ga veter ni majal. Ob odprtem grobu sta se od njega poslovila domači župnik in dekan monsignor Alfonz Požar, ki je v njem izgubil vestnega in dobrega cerkvenega ključarja, ter šolski upravitelj g. Kotnik v imenu učiteljstva in šole.

Smrt rudarjeve žene. Iz Senovega pri Rajhenburgu poročajo: Dne 20. septembra je v javni bolnišnici v Brežicah umrla Furlan Jožefa vdova po rudarju. Zapustila je šest otrok v starosti od 7 do 18 let, ki so sedaj sirote brez staršev. Pokopana je bila v Brežicah. Pogreba se je udeležila rudarska godba in veliko število rudarjev. Z lepimi besedami se je v imenu rudarjev poslovil od rajne g. kaplan Videčnik. Naj počiva v miru, žalujočim naše sožalje!

Kratke tedenske novice

Naša vlada bo kmalu razpisala notranje posojilo štiri milijarde din sporazumno z denarnimi zavodi.

Madžarski kmetijski minister grof Mihael Teleky, ki se je mudil zadnje dni v Nišu na kmetijski razstavi in v Beogradu, se je vrnil v Budimpešto.

Gospodarski svet Balkanske zveze se bo sestal v začetku oktobra v Atenah in bo trajal nekaj dni.

Novi romunski zunanji minister Sturza je izjavil, da so izgubile veljavo z vpeljavo novega režima v Romuniji vse pogodbe in sporazumi, katere je imela Romunija s posameznimi državami.

Nakaznice je uvedla Italija 1. oktobra na malo, slano in maslo.

Španski notranji minister Suner je bil ponovno sprejet pri Ribbentropu in Hitlerju. Sedaj je na poti v Rim, kjer se bo sestal z Mussolinijem.

Angleži poročajo, da je nemški zunanji minister Ribbentrop odletel z letalom v Moskvo. Njegovo potovanje je v zvezi z vojaško pogodbo: Nemčija-Italija-Japonska.

V nezasedeni Franciji narašča monarhistična propaganda. Nemčija bi podpirala obnovo kraljestvo, če bi se pojavilo v kakšni močni obliki.

V Egiptu italijanska ofenziva po zaključeni prvi fazi počiva. Vršijo se samo obojestranska bombardiranja z večjim in manjšim uspehom.

Boji med francoskim generalom De Gaulleom in posadko v francoskem kolonialnem mestu Dakar v zahodni Afriki so prenehali, ker je izjavil general De Gaulle, da noče prelivati bratske krvi in se je raje umaknil izpred Dakarja z angleškim brodom vred.

Kot odgovor na napad na Dakar je francoska vlada v Vichyju zapovedala bombardiranje angleške trdnjave Gibraltar po francoskih letalcih. Sedaj je tudi to bombardiranje prenehalo.

Angleške oblasti so stavile generalnemu guvernerju velikega francoskega otoka Madagaskar v vzhodnem afriškem morju zahtevo, da se preda. Guverner je to odklonil in bo prišlo do bloкаде otoka.

Japonsko poslaništvo v Londonu je pozvalo 750 Japoncev, ki živi na Angleškem, da zapustijo Anglijo.

Stalno se vršijo posvetovanja med ameriškim in ruskimi državniki, in to v Washingtonu in v Moskvi.

Združene ameriške države so prepovedale izvoz železa in jekla na Japonsko. Ta prepoved bo uničila polovico japonske industrije.

Pogajanja o vojaškem sodelovanju med državami Severne Amerike in 19 republikami Južne Amerike so bila uspešno zaključena dne 29. septembra.

Zedinjene države Severne Amerike bodo stopile v vojno najkasneje prihodnjo spomlad, ako jih ne bo prisilil razvoj dogodkov k temu koraku že poprej.

Skupni izdatki Združenih držav Severne Amerike na kopnem, morju in v zraku so določeni na 700 milijard dinarjev. S to vsoto bo izveden samo en del oborožitvenega načrta.

Otvoritev Prosvetnega doma v Turnišču

Nekako pred dobrim letom se je začel graditi pod skrbno roko g. dekana Jeriča v Turnišču nov prosvetni dom, ki se bo nazival »Farno-prosvetni dom«. Obširne predpriprave so bile končane in so bila gradbena dela započeta, in to v onih usodnih dneh lanskega leta, ko se je spet začela vojna vihra. S strahom smo gledali v bodočnost ter ugibali, da li nam bo mogoče pod takimi okolnostmi to veliko delo dovršiti, in ali nam ne bo mogoče ista tega dela prekinila ter zastavila na pol poti? Toda tudi to ni zmanjšalo dobre in odločne volje graditelja g. dekana in

njegovih zvestih sodelavcev ter so se s tem večjo vnemo ter odločno voljo oprijeli težke naloge, tako da je bila zgradba do zime pod streho. Tako na spomlad, ko je zima toliko popustila, da se je z delom lahko začelo, se je delo nadaljevalo vse do dogotovitve in se je dom po enem letu lahko izročil svojemu namenu.

Blagoslovitev doma je bila v nedeljo, 22. septembra. Blagoslovitvene obrede je izvršil po rani sv. maši g. dekan Jerič Ivan. Nato je nagovoril navzoče domače in sosednje farane in v kratkih potezah nekoliko pojasnil zgodovino tega dela

Pes na bojišču. O uporabi psov za prenašanje poročil v nemški vojski, poroča »Berliner Zeitung am Mittag« sledeče: »Ob Siegfriedovi črti so uporabljali prenašanje sporočil najrazličnejša pasja plemena, ovčarje, rottwelce, airedalske teriere, dobermannske pinče itd. Te pse držijo v posebnih stajah za fronto ter jih uporabljajo za določene proge, na katerih vzdržujejo dodatne poročevalske zveze s sprednjimi postojankami. Te proge so dolge 2 do 5 km. Pes mora pri tem premagati najrazličnejše ovire, zapore, žične pregrade, ozke steze, jarke itd. in nič ga ne sme zmotiti, da zaide s prave poti. Živali so doslej brez izgub prečkale celo mnska polja. Takšna polja za pse niso nevarna, ker so živali prenaša-

opazovati mladega, vitkega farmerja, ki se je oblačil prav tako kot covboji, samo snažno in skrbno, kar ni bila navada v tej pokrajini. Pisana ruta, ki jo je imel zavezano okrog vratu, je močno poudarila temno barvo obraza in lesket kostanjevorjavih las. Ozka usta so pričala o odločnosti in moči. Nad ravnim nosom je imel močne obrvi, ki so se stikale in senčile neustrašene oči ter jim dajale zapovedovalen izraz. Srajca iz jelenove kože se je svetlikala od snage. Od širokega, s srebrom okovanega pasu sta viseli dve torbici, iz katerih sta zrla ročaja samokresov.

Tudi Roger se je bližal Mariji in ji priliznjeno dejal:

»Marija, dovolite, da poskrbim za vas. Četudi je na videz med nama nek nesporazum, ni treba, da bi o njem javno razpravljala. Celo nasprotno, rekel bi...«

... da bo bolje, če spet sedete!« ga je prekinil Erik, ki je že stal ob Marijini strani in gledal po sobi, da bi ji našel primeren prostor.

Garnett ga je že našel. Za majhno mizo pod drugo svetilko. Erik je odvedel Marijo k mizi. Ko je deklica sedla, se ji je globoko priklonil, nakar je zagnal v zrak svoj širokokrajni klobuk. Ko ga je spet zgrabil, se je napotil proti vratom.

Možje so se veselo zasmejali. Samo Roger je ostal mrk. Sledil je Eriku in ko se je mladenič pri vratih obrnil, da bi še enkrat pozdravil Marijo, je dejal sikaje:

»Na cesti ste rekli, da bi radi z menoj govorili. Zdaj pa bi jaz rad z vami govoril.«

Erik se je ustavil in izzivalno pogledal nasprotnika.

»Vi se vtikate v moje zasebne zadeve,« je začel Asplet.

»Meni pa se zdi, da se vi vtikate v zadeve Marije Linscott, in sicer brez najmanjše pravice,« je odvrnil Erik.

»Motite se! Jaz imam pravico do tega.«

»To je zame novost. Vi si samo delate pravico, ki pa nima podlage.«

»Ali vam je morda Marija Linscott še enkrat povedala, da ne potrebuje vašega varuštva?«

»Ne. To je nepotrebno,« je odvrnil mladenič.

Zardel je in njegov glas je postajal preteč. Rezeko je nadaljeval:

»Tu ne gre za želje ali mnenje gospodične Linscott. Moja dolžnost je, da preprečim zločinsko postopanje človeka, kateremu niti nesebična zaupljivost dame ni sveta.«

»Erik,« je zaničljivo odvrnil Asplet, »vi tako govorite, ko da bi brali iz knjige. Zdi se mi, da ste ljubosumni in...«

»Še toliko dostojnosti nimate v sebi,« ga je ves razdražen prekinil Erik, »da bi o teh stvareh molčali.«

Naglo je stopil k lopovu in ga divje pogledal.

(Dolje sledi)